

Halil MAVİ

Kore Gazisi - 1950/1 Tertip

1931 doğumluyum. Kangal'ın Akçaşehir Köyü, Alacahan Nahyası'ndanım.

Askerlikteki ilk görev yeriniz ve katkınız neler oldu?

Ekim 1950'de askere gittim, 50/1 tertip. İlk askerlik yerim ace mi birliğim olan Samsun idi. Oradan da İzmir'e kadro birliğime katıldım. Oradaki görevimde de topçu eri idim.

İntikal anılarınızı bizimle paylaşır mısınız?

Samsun'da bize kura çekilişi yaptılar. Torbaya elimi soktum, baktım ki Kore. Attım içine, tekrar çektim, gene Kore çıktı. Bir daha çekemedim, tabii artık yerim belli olmuştu. Kurada ismi çıkanları on gün izine yolladılar. İznim biter bitmez Samsun'a döndüm. Akşamına kalmadan bizi trenle Sivas'a götürdüler. Oradan İzmir'e geçtik. İzmir Seferihisar'da bize bir ay eğitim gösterdiler. Oradan gemiye bindik. Akdeniz, Süveyş Kanalı, Hint Okyanusu, Çin Denizi en son da Pusan Limanı istikametlerini izledik. Tam otuz üç günde Pusan Limanı'na ulaştık.

Çin Denizi'nden geçerken, eskiden orada daha büyük çarpışmalar olduğu anlatıldı. Oradaki müslüman kardeşlerimizin şehitliğine uğradık ve orada hac görevimizi de yerine getirmiş olduk. Pusan Limanı'nda indikten sonra arabalarla Kumkale'ye götürdüler bizi. Geldiğimizi duyan düşman, biz yukarıya doğru çıkarken ateş etti ve orada iki arkadaşımızı şehit verdik.

Üçüncü gün emir geldi ve cephe değiştirdik. Oradan bizi Vegas Cephesi'ne aldılar. Düşman haberi almış, “*Türk tugayı Vegas Cephesine geldi*” diye ve üç tümeni yığmış oraya. Hiç unutamıyorum: Ramazan'ın yedinci günüydü ve oruç tutuyordum. Bardağı elime aldım, tam orucumu açacaktım ki alarm verdiler ve emirler gelmeye başladı. Ben hemen koştum topun başına. Komutan “*Batarya doldur! Yan 28, tam yedinci barut hakkı, nişangah 500, atış serbest!*” dediğinde artık kimse tutamazdı bizi. O akşam 19:00 sıralarında başlamıştık ve sabah 09:00 sıralarına kadar hiç durmadan ateşi sürdürdük. Namlunun ucu kıpkırmızı olmuştu. Üç sefer namlu değiştirdim ve bir gecenin içinde üç tümeni yok ettik. Daha sonra ateşkes oldu. Savaşın hemen ardından, Türk tugay komutanı “*On iki uçakla bizi ziyarete geliyorlar*” dediler.

Komutan “*Neden bu kadar zayıyat verildi*” dediğinde haklı idi. Çünkü Türk askeri deyince bire on düşüneceksin. 2'nci Tabur yandı, yangın mermisi düşmüştü oraya. Yandı ama bir saatin içinde hemen toplanmıştı tabur.

Ateşkes olmuştu ama biz de mahvolmuştuk. Bir damla su dâhi içmemiştik orucumu da açamamıştım daha. Fırsat olmamıştı ki! Ya düşman seni vuracak ya da sen onu. Kendi canınız dâhil hiçbir şeyi düşünemiyorsun. Sen boş verirsen düşman seni öldürür.

Sekiz inçlik toprakla akşam 19:00 sıralarında Çorban Ovası'na ulaştık. Gece saat 23:00'a kadar uğraştık, kalkanları yerleştiremedik bir türlü. Nereyi delersen su çıkıyor, sıcak su hem de. Kaynar su yüzünden yerleştiremedik kalkanları bir türlü. Komutanlara durumu arz ettikten sonra, onlar da Birleşmiş Milletler'e bildirdiler. “Biz burada kalkanları yerleştirmedik. Burada çok zayıyat vereceğiz, biz buradan geri çekileceğiz” dedik. Sonra bir de o topları çıkarması var, kuma gömülmüş. Çıkarana kadar bizim de canımız çıktı. Tekrar Vegas'a döndük. Ertesi gün Ramazan Bayramı idi. Toplara ikişer kişi koyuldu, biz geri çekildik, bayram namazı kıldık. Sonra bize güzel bir haber verdiler kafiye geliyor dediler. Orada yirmi beş gün daha durduk ve geri döndük. Kore'de toplam bir buçuk sene kaldık.

Başınızdaki geçen ilginç olaylar oldu mu?

Amerikan subaylarından bir tanesi bizim Türk bayrağını yırtmaya kalktı. Adanalı, er bir arkadaşımız vardı. Müdahale etmeye

çalışırken Amerikan subayı ona vurmaya başladı. *“Sen kim oluyorsun da beni engellemeye çalışıyorsun?”* diye orada arkadaşımızı dövmeye başladı. Bizim askerlerden bu olayı görenler Amerikan subayının üstüne yürümeye ve ona vurmaya başladılar; daha fazla dayanamadı ve yere yıkıldı. Arkadaşlarımızdan biri *“Sen benim bayrağımı yırtamazsın kim olduğunu sanıyorsun?”* diyerek silahı çekiyor; ama o anda vurmuyor tabi. Daha sonra mahkeme

mede hem arkadaşlarımız hem de Amerikan subayı yargılanmıştı. Orada olan olaya sadece Türk mahkemesi bakıyordu ve Türk Ceza Kanunu ile yargılanacaklardı. Amerikan subayı ile bizim komutanımız arasında bayrak yırtma olayından sonra da bir sürtüşme yaşandı ve karşılıklı silah çekmeler oldu. Amerikan subayı orada hayatını kaybetti. İlk o davranmıştı, ama bizim komutanımız daha hızlı davrandı ve Amerikan subayı ateş edmeden onu vurdu. O zaman başımızda Celal DORA komutanımız vardı. Oradaki sözü *“Benim askerim bayrağına, vatanına laf söyletmez; hiç çekinmeden vurur”* olmuştu.

Savaşta bir asker olarak zafer kazanmak nasıl bir duygu?

Çok güzel bir duygu tabii ki de. Ya Resul Allah’a sormuşlar. Şehit olmak nasıl bir duygu? *“Şehit olmak Allah’a yaklaşımdır. Vazifesini ve görevini dürüst yapan, arkadaşına ihanetlik yapmayan, vatani için canını veren her zaman benim yanımdadır”* diye buyurmuş. Yani anlayacağın vatan hiçbir şeye benzemez.

Yemek ve iae durumları nasıldı? Her öğün yiyebiliyor muydunuz?

Bizde yok yoktu. Hatta, bizden isterlerdi gâvurlar daha. Bir ara şüphelendik hatta etlerden, domuz eti olabilir diye. Daha sonra biz bulamıyoruz ki size yedirelim dediler bize. İçmekte de, yemekte de sınır yoktu. Kumanyalarımız gelirdi. Nöbet yerlerinde dâhi yiyebiliyorduk.

Unutamadığınız bir anınız var mı peki?

Cephede beklerken düşman askerlerinden biri pusuya yatmış. Birimizin kafasını görsün, hemen ateş ediyor. Biz de onun yerini tespit ettik ve “*O mevziyi yıkın, ateş edin*” diye emir geldi bize. Beş topla ateş ettik. İlk topta zaten isabet ettirdik. Diğerlerine gerek kalmadan o mevziyi dağıttık. Daha sonra o topa teşekkür geldi. Teşekkür gelince, bizi ödül olarak Tokyo’ya götürdüler uçakla. Orada bizi gezdirdiler, yedirdiler, içirdiler; hatta hamama götürdüler. İçeri girdiğimiz zaman bir baktık ki hamamın içi kadın dolu. Ben girmedim, ama arkadaşlarımızdan bazıları girdi.

Şimdiki yaşamınızdan biraz söz eder misiniz?

Çok şükür yetmiş dokuz yaşındayım ve Devlet Demiryolları'ndan emekliyim. Beş tane oğlum var. Her biri bir yerde, sadece biri burada öğretmen. Bir de torunlarım var. Onlar bizim neşe kaynağımız.

Türk gençliğine ve mehmetçiklerimize iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

Allah canlarına sağlık versin, işlerini rast getirsin mehmetçiklerimiz. Gençler de akıllarını başlarına toplasınlar ve memleketlerine hayırlı bir şeyler yapsınlar. Okumuş insanlar artık hepsi. Benim okumam yazmam yoktu. Bunların değerini bilsinler, nankörlük yapmasınlar. Müslüman Müslümanı vuruyor, olmasın böyle.

Muharip gazi olarak toplumdaki insanlardan gerekli saygıyı görebiliyor musunuz?

Ben memnunum. Ama isterlerse onlar bizden memnun olmasınlar. Biz gitmişiz çarpışmışız ve üstümüze düşen görevi yapmışız. "Anlayana saz, anlamayana davul zurna az" derler. Bana diyor ki; "*Gittin Kore'ye de çarpıştın bize ne yararı var onun bunun*". Ben de şöyle cevap veriyorum. "*Emre itaat. Evelallah seni çağırırsalar gitmez misin? Şimdi gene çağırırsınlar gene giderim*". Ama bilen saygı gösteriyor, bilmeyen göstermiyor. Bize Allah gaziliği nasip etmiş.

Bir de "silah arkadaşlığı" kavramına değinmek istiyorum. Sizler bizlerden çok uzun yıllar önce tattınız bu silah arkadaşlığı kavramını. Hâlen görüşebildiğiniz silah arkadaşınız var mı? Bunlar kimler, nereli, ne işler yapıyorlar? Daha da ötesi, hayattalar mı?

Doğruyu söylemek gerekirse; silah arkadaşlarımdan kimseyle ne görüşüyorum ne de haber alıyorum. Burada derneğimizin sayesinde görüştüğümüz arkadaşlarımız var ama benim çatışmalarda beraber bulunduğum hiçbir arkadaşım yok. Sadece bacanağımın kardeşi var. Kore'de beraberdik onunla. O da Ankara'da muhaberci idi, onunla konuşuyoruz sadece.

